

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษา คือ มุ่งพัฒนาจิตใจ และพุทธิปัญญาของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้มีปัญญา มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ มีความสามารถในการสร้างสรรค์ และมีประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) ซึ่งมุ่งปรับปรุงคุณภาพการศึกษาโดยสนับสนุนและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับอาชีวการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งด้านการเรียนการสอนและการวิจัย ส่งเสริมศิลปและวัฒนธรรมโดยจัดดำเนินการเพื่อส่งเสริมเผยแพร่และอนุรักษ์ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา และศิลปวัฒนธรรมของชาติ เพื่อธำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของประเทศ สำหรับงานบริการวิชาการแก่สังคมนั้น รัฐจะจัดดำเนินการเพื่อนำเอาทรัพยากรและความเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีอยู่ทางด้านต่าง ๆ ออกบริการเพื่อตอบสนองความต้องการและแก้ปัญหาของชุมชนในลักษณะต่าง ๆ และส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา คือ งานกิจการนิสิตนักศึกษา รัฐจะจัดดำเนินการเพื่อส่งเสริม ให้นิสิตนักศึกษาได้สัมผัสเรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์ทางด้านสังคม วัฒนธรรม และการกีฬา นอกเหนือจากการศึกษาในชั้นเรียนปกติ

จากที่กล่าวนี้ จะเห็นว่าการอุดมศึกษามีความสำคัญมากต่อการพัฒนาของชาติ และกลุ่มที่มีความสำคัญที่สุดในอุดมศึกษาก็คือ นิสิตนักศึกษาก็คือ เพราะจะเป็นผลผลิตไปสู่สังคม บุคคลที่จะออกไปสู่สังคมเพื่อการพัฒนาชาติ จึงควรได้รับการพัฒนาในทุกด้านตามแผนพัฒนาการศึกษา เพื่อให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ ดังนั้นการพัฒนานิสิตนักศึกษาจึงต้องคำนึงถึงความเหมาะสมและความพร้อมเป็นสำคัญ ซึ่งนักศึกษาที่อยู่ในสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่มีอายุคาบเกี่ยวระหว่างวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น คือ มีอายุระหว่าง 17 - 23 ปี นักศึกษาในวัยนี้ (Douglass อ้างใน อรรถ นวกิจบำรุง 2529 : 1) ให้ความเห็นว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความกระตือรือร้น มีความอยากรู้อยากเห็น อยากรอง และอยากแสดงความคิดเห็น ต้องการให้คนเป็นที่ยอมรับของหมู่คณะ หนีไม่ได้ที่จะเห็นความไม่ยุติธรรมในสังคม ต้องการความมีอิสระและแสดงออก ดังนั้นนิสิตนักศึกษาจึงเป็นกลุ่มบุคคลที่สมควรได้รับการพัฒนาอย่างยิ่ง

การพัฒนานักศึกษาเป็นเป้าประสงค์หลักของการอุดมศึกษาที่ต้องพัฒนา plugged ส่งเสริม และ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 117 - 118) กล่าวว่า ภารกิจของการ อุดมศึกษาด้านการเตรียมคนเข้าสู่สังคมเป็นงานหลัก ต้องการการจัดการจากผู้ที่เข้าใจทฤษฎีและ การปฏิบัติทางการบริหารอุดมศึกษา ต้องการผู้ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมอย่างที่ดีด้านการศึกษาเพื่อ ให้เป็นแหล่งพัฒนาคนแก่สังคมอย่างถูกต้อง และสมบูรณ์ ซึ่ง ธิดารัตน์ บุญนุษ (อ้างใน พรชูลี อาชวอำรุง บรรณาธิการ 2525 : 257) ให้ความเห็นว่า การจัดการอุดมศึกษาสิ่งหนึ่ง ก็คือ การช่วยให้นิสิตนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงหรือมีการพัฒนาการที่ดีขึ้นในด้านต่าง ๆ เพื่อเสริม ให้ให้นิสิตนักศึกษาเกิดความมั่นใจในการติดต่อกับหน่วยงานในมหาวิทยาลัย อาจารย์ และการคบเพื่อน และ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (อ้างใน ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ บรรณาธิการ 2529 : 3) ได้เสนอว่า มหาวิทยาลัยควรพัฒนานักศึกษาใน 8 ด้าน คือ การพัฒนาสติปัญญา การพัฒนาทาง วิชาการ การพัฒนาอาจารย์ การพัฒนาทักษะทางสังคม การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง การพัฒนาคุณธรรม การพัฒนาทัศนคติ และการพัฒนาตามแนวการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ริง (Chickering 1974 : 8 - 18) ได้มุ่งในด้านของการพัฒนาสมรรถภาพ การพัฒนาอารมณ์ การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ การพัฒนาความมีอิสระในการ สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน และพัฒนาบูรณาการ และสิ่งที่ควรพัฒนาให้เพิ่มขึ้นในตัวนิสิตนักศึกษา วชิรญา บัวศรี (อ้างใน วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา บรรณาธิการ 2529 : 49) กล่าวว่า ควรได้มีการพัฒนาทัศนคติที่ดี ที่เหมาะสมแก่นิสิตนักศึกษา เพื่อให้นิสิตนักศึกษาจะได้มีทัศนคติที่ดี เป็นคนที่ไม่คิดเอาเปรียบใคร ทัศนคติอย่างนี้พฤติกรรมที่ออกมา ก็จะตอบสนองกัน คือ ทำอะไรเพื่อสังคม ไม่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น

ดังนั้นพอจะกล่าวได้ว่า การพัฒนานิสิตนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่สถาบันอุดมศึกษาพึงกระทำ เพื่อให้นิสิตนักศึกษาเกิด "การเปลี่ยนแปลง" ตามที่สถาบันพึงประสงค์ ซึ่งจะให้นิสิตนักศึกษา เป็นคนที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นสำหรับสังคม

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2518 ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีฐานะเป็นกรมใน กระทรวงศึกษาธิการ บทบาทหน้าที่ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้กำหนดไว้ดังนี้

1. ผลิตรอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี
2. ให้การศึกษาทางด้านวิชาชีพทั้งระดับต่ำกว่าปริญญา ระดับปริญญาตรี และ ประกาศนียบัตรชั้นสูง

3. ทำการส่งเสริมการศึกษาทางด้านวิชาชีพและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

จากนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งส่งเสริมการอาชีวศึกษาและประกอบกับมีผู้สนใจที่จะเข้าศึกษาต่อมากขึ้น จึงทำให้จำนวนผู้เรียนเพิ่มมากขึ้นทุกปี เช่น ปีการศึกษา 2526 จำนวนการรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 13,639 คน ระดับปริญญาตรี 1,249 คน ปีการศึกษา 2527 จำนวนการรับนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 14,036 คน ระดับปริญญาตรี 2,144 คน ปีการศึกษา 2528 จำนวนการรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 16,249 คน ระดับปริญญาตรี 2,323 คน และในปีการศึกษา 2529 ระดับปริญญาตรี 2,520 คน (แผนกสถิติและวิจัย กองแผนงาน สำนักงานอธิการบดีวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา) การที่วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้มีผลกระทบไปสู่การบริหาร การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในสถาบัน ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมให้นักศึกษา ได้พัฒนาอย่างเต็มที่ทางด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ และสังคม ทั้งนี้เพราะการอาชีวศึกษามีใช้เพียงแต่จะช่วยให้ศึกษามีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพเท่านั้น และสิ่งที่วิทยาลัย ฯ ประสบปัญหาอยู่ขณะนี้คือ คณะต่าง ๆ ที่สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้ตั้งอยู่อย่างกระจัดกระจาย และได้อาศัยสถานที่ทำการของวิทยาเขต (วิทยาเขตจัดการศึกษาระดับ ปวช. และ ปวส.) ปัญหาแรกที่พบคือ สถานที่ไม่พอเพียงทั้งด้านการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรม ปัญหาต่อมาก็คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีโอกาสน้อยมากในการที่จะได้จัดกิจกรรมเพื่อเสริมประสบการณ์ร่วมกันเพื่อความสอดคล้องในอาชีพต่าง ๆ

ด้วยเหตุผลและปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนานักศึกษาทั้งด้านสถานที่และบุคลากร อันเนื่องจากการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของนักศึกษา ประกอบกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเป็นสถาบันวิชาชีพ ซึ่งมีความสำคัญและความจำเป็นของภาวะเศรษฐกิจของชาติเป็นอย่างมาก ฉะนั้นนักศึกษาจึงควรได้รับความสนใจในการพัฒนาอย่างแท้จริง เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของชาติ และงานวิจัยนี้ได้นำเอาทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน มาเป็นแนวทางในการศึกษาการพัฒนาของนักศึกษาว่า นักศึกษาในปีสุดท้ายในระดับปริญญาตรีมีการพัฒนาด้านต่าง ๆ อย่างไร และพัฒนาอยู่ในระดับใด

แนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษา คือ

1. การพัฒนาสมรรถภาพ (Achieving Competence)
2. การพัฒนาอารมณ์ (Managing Emotion)
3. การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง (Becoming Autonomous)
4. การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ (Establishing Identity)
5. การพัฒนาความมีอิสระในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล
(Freeing Interpersonal Relationship)
6. การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน (Clarifying Purposes)
7. การพัฒนาบูรณาการ (Developing Integrity)

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยครั้งนี้คือ จะเป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาที่เป็นรูปแบบเดียวกัน เพราะจากปัญหาข้างต้นนั้นคนละต่าง ๆ ตั้งอยู่อย่างกระจัดกระจายทำให้ประสบปัญหาในการพัฒนานักศึกษาเป็นอย่างมาก ประมาณปี 2534 นี้ วิทยาลัย ฯ จะจัดตั้งศูนย์กลาง-การศึกษาระดับปริญญาตรีที่จังหวัดปทุมธานี ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นข้าราชการครูสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษามาตั้งแต่ก่อตั้งวิทยาลัย ฯ ได้เห็นความหลากหลายของการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัย ฯ มาโดยตลอด จึงมีความเห็นว่า งานวิจัยนี้จะช่วยสร้างแนวทางใหม่ที่คำนึงปรับปรุงข้อบกพร่องในการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัย ฯ ได้เป็นอย่างมาก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประวัตินความเป็นมาของการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
2. เพื่อศึกษาการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน

4. เพื่อเสนอแนวทางที่ควรจะเป็นในการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและ-
อาชีวศึกษา

คำถามเพื่อการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีคำถามดังนี้

1. ประวัตความเป็นมาของการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีนโยบายในการพัฒนาอย่างไร และการพัฒนานั้นมีแนวทางการพัฒนาในรูปแบบใด
2. การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาตามแนวทฤษฎีของ ชิคเกอร์ริงทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษาเป็นอย่างไร
3. ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามแนวทฤษฎีของชิคเกอร์ริงทั้ง 7 ด้านเป็นอย่างไร
4. แนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาควรเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. มุ่งศึกษาประวัติความเป็นมาของการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
2. ศึกษาการพัฒนานักศึกษาของ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปี ทุกคณะ ตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของชิคเกอร์ริงทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ การพัฒนาสมรรถภาพ การพัฒนาอารมณ์ การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ การพัฒนาความมีอิสระในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน และการพัฒนาบูรณาการ
3. ตัวแปรที่จะศึกษา มีดังนี้
 - 3.1 ตัวแปรอิสระในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่
อาจารย์ ศึกษาเฉพาะอาจารย์ซึ่งเป็นผู้สอนชั้นปีสุดท้ายในภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2530

นักศึกษา ศึกษาเฉพาะที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530
 ในชั้นปีสุดท้ายระดับปริญญาตรี

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของการพัฒนานักศึกษาตามแนวทฤษฎีของ
 ชิคเกอร์ริงทั้ง 7 ด้าน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนานักศึกษา หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาและกิจกรรมของสถาบันอุดมศึกษา
 เพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษามีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะที่เหมาะสมต่อการดำเนินชีวิต
 การประกอบอาชีพ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม

การพัฒนาตามแนวการพัฒนานักศึกษาของชิคเกอร์ริง หมายถึง การพัฒนานักศึกษามี
 ความเจริญงอกงามหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่สภาวะที่ดีขึ้น ทั้งทางด้านสมรรถภาพ อารมณ์
 ความมีเอกลักษณ์ ความมีอิสระในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล การกำหนดเป้าหมายใน
 ชีวิตอย่างชัดเจน และมีบูรณาการ

การพัฒนาสมรรถภาพ หมายถึง ความสามารถในการนำสมรรถภาพทางด้านสติปัญญา
 ร่างกาย และทักษะในการปฏิบัติงาน ตลอดจนความสามารถทางด้านสังคมไปใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์
 อย่างเหมาะสมถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

การพัฒนาอารมณ์ หมายถึง การเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น สามารถปรับสภาวะ
 ของอารมณ์ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและมีผลกระทบจากสภาพแวดล้อม พร้อมทั้งสามารถแสดงออกทาง
 อารมณ์อย่างเหมาะสมถูกต้อง

การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง หมายถึง ความคล่องตัว มีจิตใจที่มั่นคง แน่วแน่
 มีความเสียสละ มีความเชื่อมั่น และสามารถพึ่งตนเองทางการเงินได้ สามารถตัดสินใจได้อย่าง
 ถูกต้อง มีจุดยืนของตนเอง มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และสามารถดำเนินชีวิตให้อยู่ในสังคม
 ได้อย่างมีความสุข

การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ หมายถึง การมีแบบแผนของการประพฤติปฏิบัติหรือแนวคิด
 ของตน ความสามารถในการเลือกสรรสิ่งที่ตน คิดว่าดีงามและถูกต้อง โดยยึดถือปฏิบัติต่อเนื่อง
 รวมทั้งการแสดงออกทั้งร่างกายและจิตใจอย่างถูกต้องตามบทบาทของเพศของตน

การพัฒนาความมีอิสระในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึง ความสามารถ
 ในการเลือกคบคน รวมทั้งเรียนรู้ที่จะปรับจิตใจและพฤติกรรมของตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้

การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน หมายถึง ความสามารถในการวางแผน และกำหนดรูปแบบของการดำเนินชีวิต ตลอดจนการจัดลำกับความสำเร็จของสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้มีลักษณะประสานสัมพันธ์กันระหว่างด้านอาชีพ นันทนาการ ความเชื่อ และวิถีชีวิต

การพัฒนาบุรณาการ หมายถึง ความสามารถผสมผสานการสร้างค่านิยมของความเป็นมนุษย์ ค่านิยมของบุคลิกภาพ และกำหนดความเหมาะสมพอดีเข้าด้วยกัน

อาจารย์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่สอนระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย ในปีการศึกษา 2530 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย ปีการศึกษา 2530 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หมายถึง สถาบันอุดมศึกษามีฐานะเป็นกรม สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่ผลิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเกษตรศาสตร์ กหกรรมศาสตร์ บริหารธุรกิจ วิศวกรรมเทคโนโลยี ศิลปกรรม ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พ.ศ.2518 ยกเว้น คณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ ซึ่งเป็นคณะสมทบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลจากการรวบรวมประวัติความเป็นมาของการพัฒนานักศึกษา จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร อาจารย์ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในการนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษา
2. ผลจากการวิจัยจะทำให้เข้าใจถึงองค์แห่งความรู้เกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาโดยภาพรวมของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
3. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร อาจารย์ และบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบาย และจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษา การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อพัฒนานักศึกษาให้ได้ผลดี

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์

1.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร

1.2 สัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการพัฒนานักศึกษาของ
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

2. แบบประเมินตนเอง ผู้วิจัยจะใช้แบบประเมินตนเองที่สร้างขึ้นด้วยตนเอง โดย
ยึดการพัฒนานักศึกษาตามแนวทฤษฎีของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน

แบบประเมินตนเองแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบประเมินตนเอง

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาในการพัฒนานักศึกษาของ
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามแนวการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและ
อาชีวศึกษา

3.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา

3.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมนักศึกษาของ
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

3. แบบสอบถาม ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นด้วยตนเอง โดยยึดการพัฒนา
นักศึกษา ตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน เป็นหลัก

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการพัฒนานักศึกษาของ
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามแนวการพัฒนานักศึกษา ของซิคเกอร์ทั้ง 7 ด้าน

ตอนที่ 3. คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษา ของวิทยาลัยเทคโนโลยี-
และอาชีวศึกษา

3.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา

3.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมนักศึกษาของ
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

4. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 กลุ่ม คือ อาจารย์

และนักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

4.2 กลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ใช้ตารางการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เกรจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

นักศึกษา	ประชากรทั้งหมดจำนวน	2,000	คน
	กลุ่มตัวอย่างจำนวน	322	คน
อาจารย์	ประชากรทั้งหมดจำนวน	208	คน
	กลุ่มตัวอย่างจำนวน	136	คน
	รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน	458	คน

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยติดต่อขอความร่วมมือจากผู้บริหาร

6. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบประเมินตนเองและแบบสอบถามคืนมาแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

6.1 ข้อมูลจากเอกสารและการสัมภาษณ์มาประมวลเข้าด้วยกันแล้วเสนอในรูปแบบของความเรียง

6.2 นำแบบประเมินตนเองและแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลจากสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบประเมินตนเอง และแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ด้วยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 และตอนที่ 3.1 ทั้งแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3.2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

รายงานผลการวิจัยนี้ ได้แบ่งออกเป็น 5 บท บรรณานุกรม และภาคผนวก โดยเสนอตามลำดับดังนี้

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย คำถามเพื่อการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กล่าวถึง ลักษณะธรรมชาติของนิสิตนักศึกษา ประเภทของนิสิตนักศึกษา แนวทางพัฒนานิสิตนักศึกษา การดำเนินงานของวิทยาลัยเทคโนโลยี-และอาชีวศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานักศึกษา

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย กล่าวถึง กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ลักษณะแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม การกำหนดค่าของมาตราส่วนประมาณค่า การแปลค่าของมาตราส่วนประมาณค่า การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรมแสดงรายการหนังสือ บทความ และเอกสารอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

ภาคผนวกประกอบด้วย แบบประเมินตนเองและแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย